

ikke i Udvalgenes, og naar man ikke vil være rene Rikkebukker, maa man dog paa de Punkter, hvor man har andre Anskuelser end Udvalget, frit kunne stemme efter sin Overbevisning. Jeg appellerer derfor til mine ærede Kolleger om i denne Sag at stemme i Overensstemmelse med Ministeren. Det gælder kun 4,000 Kr., og under Forhold som disse tør jeg dristig paatalde Deres bedste Tjælser og sige: Giv dem de 4,000 Kr., at disse Folk kunne opnaa det, de saa inderlig længes efter! Jeg skal endnu gøre opmærksom paa et Moment af ikke ringe Betydning, som er knyttet til denne Sag. Det er dette, at paa denne nøgne Ryst kunne Fisterne, naar de omtumles ude paa det vilde Hav, ikke finde noget Sømærke, hvorefter de i Farens Stund kunne styre, da Rysten uagtet sin Uregelmæssighed ikke frembyder noget saadant. Derfor vilde dette Spir være et Sømærke, som Fisterne skulde kunne styre efter, og tillige være dem en Trøst, naar de kæmpe for Livet.

Bluhme: Vædringsforslagene Nr. 50, 51 og 116 høre jo sammen. Det første angaar Oprettelsen af et Handelsetablissement paa Grønlands Østkyst, det andet angaar Besejlingen af Grønlands Østkyst og det tredje Oprettelsen af en Missionsstation ved Østkysten af Grønland. Ved 2den Behandling har jeg temmelig udførligt udtalt mig om disse Punkter og motiveret min Stilling til Sagen. Jeg skulde for saa vidt ikke fundet Anledning til at tage Ordet, som jo i Gaar den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (C. Hage) i et meget klart og vel motiveret Foredrag begrundede sin Stilling, der falder sammen med den, jeg indtog ved 2den Behandling. Han fremkom imidlertid med en Ytring, som gør, at jeg maa tage Ordet. Han henviste nemlig til mig som et sagkyndigt Medlem i denne Sag. Jeg vil gerne nedlægge en aldeles bestemt Protest mod, at jeg her i Salen fremdrages som værende i Besiddelse af nogen som helst Slags Sagkyndighed. Naar jeg tager Ordet her i en eller anden Sag, søger jeg at motivere min Stilling dertil grundet paa den Overbevisning, jeg har erhvervet mig gennem Livets Tilfælder og efter mine Øner. Men jeg mener ikke, at noget enkelt Medlem kan træde op og motivere sin Stilling paa sin særlige Sagkundskab, denne maa fremgaa af de Grunde, han kan anføre for sin Mening. Men da jeg har faaet Ordet, vil jeg gerne i Anledning af de Ytringer, der faaldt om denne Sag, gøre et Par Bemærkninger. For det første er der fremkommet en Begrundelse for disse

forfællige Forslag, paa den ene Side Begrundelse af Missionsstationen paa Grønlands Østkyst og paa den anden Side Begrundelse for den videnskabelige Ekspedition, hvortil der forlanges Penge af Kultusministeriet, nemlig den, at man nu begge Steder havde Personer dertil. Jeg tror virkelig, at det er temmelig lidt til at gaa til at forlange saa store Beløb, som her er Tale om, at man tilfældigvis har nogle Personer, hvoraf den ene gerne vil være Missionær paa Østkysten og den anden har lyst til at studere Havets Zoologi. Jeg antager, at enhver Tid har de Mænd, den behøver. Det var særlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Scharling), der nu ikke er til Stede, som stærkt urgerede, at vi nu have Personer til en videnskabelig Ekspedition der oppe, og det var den ærede Minister, der omtalte, at vi have en Mand, der kan Grønlandst og interesserer sig for at blive Missionær paa Grønlands Østkyst; jeg forstod det i alt Fald saaledes. Jeg mener nu som sagt, at enhver Tid faar de Mænd, der behøves, og man kan ikke skabe Institutioner, fordi vi have Personer. At der til enhver Tid vil findes Personer, der have lyst til at gaa ud som Missionærer, er utvivlsomt. Det er saa interessant at gaa ud til ny Lande og en ny Befolkning, at der altid vil findes Folk til at gaa den Vej. Sa selv et Sted som det mærkværdige Santalistan ser man, at der er Folk, som have Interesse af at besøge og sætte Bo i. Jeg tror altsaa, at man maa sætte det ud af Debatten, at der er bestemte Personer, thi Personer findes nok, naar man vil bevilge Pengene. Naar Pengene ere der, har man aldrig set, at der ikke er kommet Personer, der ville ofre sig for Sagen, af Interesse naturligvis for Videnskab og Kristendom. Desuden er der fremkommet vægtigere Grunde for, at man ikke skal lade disse Opgaver ligge, og dem kan jeg fuldt ud slutte mig til. Saa vel fra den ærede Minister som fra forfællige ærede Rigsdagsmænd er det betonet stærkt, at hvor Danmark har Højhedsret, hvor Danmark har internationale Forpligtelser, bør det paa den Slags Omraader ikke træde tilbage, men fuldt ud opfylde sine Forpligtelser. Af samme Mening er jeg — jeg fremhævede det under 2den Behandling — og derfor mener jeg, at vi bør af den Grund gaa med til at bevilge Pengene til den videnskabelige Ekspedition, der omhandles i Forslaget under Nr. 148, og jeg beklager, at det kun er Mindretallet i Finansudvalget, der slutter sig til dette Ministerens Forslag. Hvad angaar de andre Forslag vedrørende Missionen og Handels-